

tilstillet Regning, Faktura (Betegnelse for Regninger ved Forsendelseskøb) eller Nota (ved Køb af Værdipapirer) stemmer med gældende Ret. Den almindelige Mening gaar ogsaa ud paa, at Følgen af Køberens Undladelse af betimelig Reklamation bør være den, at Køberen derved paadrager sig Bevisbyrden for, at lavere Pris har været aftalt, saaledes at han, hvis det ikke lykkes ham at føre dette Bevis, maa betale, hvad Sælgeren i Regningen har fordret, og ikke den videregaaende: at Køberen derved afskæres fra overhovedet at gøre nogen Indsigelse mod Regningens Prisangivelse. For Reklamationspligten opstiller Udkastet dog den naturlige Begrænsning, at Regningens Angivelse af Prisen ikke er „aabenbart urimelig“. I saa Fald kan Sælgeren aabenbart ikke med Føje opfatte Køberens Tavshed som en Godkendelse af Regningen. En „aabenbar“ Urimelighed i Sælgerens Prisansættelse foreligger ikke blot, naar Prisen betydelig overstiger, hvad der maa anses for passende (jfr. Sølovens § 227), men kan ogsaa statuere i andre Tilfælde, f. Eks. naar Købet angaar Genstande af saadan Art og i saadan Mængde, at Vedtagelsen af selv en mindre Afgivelse fra Markedets Priser i sig selv bærer Usandsynlighedens Præg.

Set i Forbindelse med Bestemmelsen i § 5 vil den praktiske Betydning af Reglen i § 6 væsentlig være den, at Sælgeren under Henvisning til Regningen kan standse Køberen i hans Forsøg under Processen paa at skaffe sig Henstand ved at rejse Spørgsmaalet om „Billigheden“ af den af Sælgeren fordrede Pris.

Hvad angaar den Frist, inden hvilken Køberen skal fremsætte sin Indsigelse mod Regningens Prisangivelse, kan det vel i Almindelighed forlanges, at den skal fremsættes straks efter Regningens Modtagelse. Naar Udkastet ikke ubetinget kræver dette, men benytter det til Omstændighederne i det enkelte Tilfælde henvisende Udtryk „saa snart ske kan“, er der derved blandt andet aabnet Plads for Undtagelse i særlige Til-

fælde, i hvilke Køberen ikke er i Stand til straks at bedømme Rigtigheden eller Urigtigheden af Fakturaprisen, f. Eks. fordi Prisen ifølge Aftalen indenfor visse fastsatte Grænser skal afhænge af den bedre eller daarligere Kvalitet af den leverede Vare, og denne først ankommer nogen Tid efter Fakturaen.

Efter den hos os som andetsteds raadende Retsopfattelse paahviler der ogsaa i andre Retninger Køberen en Reklamationspligt overfor Fakturaens Angivelser om det ved Købet skabte Retsforhold mellem Parterne, for saa vidt han senere vil gøre Indsigelse herimod. Som almindelig Regel kan det vistnok siges, at Køberen i Handelskøb er pligtig at reklamere mod alle saadanne Angivelser i Fakturaen, som efter Fakturaens Benyttelse i Handelslivet har deres naturlige Plads i denne. I dette Omfang har Sælgeren et rimeligt Krav paa straks at faa Klarhed over sit Mellemværende med Køberen, hvilken af mange forskellige Grunde kan trænge til en nærmere Præcision, og indenfor disse Grænser er Pligten til at undersøge Fakturaens Indhold og eventuelt fremsætte Reklamation ikke nogen virkelig Byrde for den ordentlige Købmand, saa sandt som han ogsaa uden nogen saadan Pligt regelmæssig vil gøre dette af egen Drift. Det kunde unægtelig have sin Interesse udtrykkelig at slaa denne Regel fast, saa meget mere som der derved paa den anden Side kunde dæmmes noget op for Sælgerens Forsøg paa gennem Optagelsen af ensidig fastsatte og Fakturaen ganske uvedkommende Kontraktvilkår at paatvinge Køberen disse i Strid med eller ved Siden af Aftalen. Det er dog næppe muligt at opstille Bestemmelser, hvorved den anførte Grundsætning om Køberens Reklamationspligt med tilstrækkelig Bestemthed føres ud i Enkeltheder. Dertil er denne — ligesom mange af Købers og Sælgers gensidige Pligter til i forskellige andre Retninger at give eller besvare Meddelelsen under Rets-